

EEN GEVANGENE

...hier opnieuw, in de Naam van de Here Jezus, en om te horen van de grote en machtige werken die U eerder hebt gedaan. En nu staan we met verwachting, het verhoogt ons geloof en zalft ons om te geloven dat waarvoor vanavond gevraagd is, zal worden toegestaan. Gij kent iedereen van hen, alles wat ze hebben gevraagd. En we bidden voor hen, in het bijzonder, Here, hen die zo nabij de dood zijn. Breng vrede voor hun ziel als het er nog niet is. Breng genezing voor hun lichaam. Sta het toe, Here.

² Zegen ons samenkomen. We—we bidden, Here, op deze woensdagavondsgesamenkomst, dat, omdat wij vergaderd zijn, wetend dat waar twee of meer vergaderd zijn, U met ons zult zijn. En we vragen U, Here, om ons Uw Woord vanavond te geven. Spreek tot ons, Here, en verwarm onze harten op ongewone wijze, zodat wij zullen weten hoe we op onszelf discipline moeten hebben voor de grote tijd die voor ons ligt, omdat wij geloven dat wij de Komst van de Here naderen.

³ We danken U voor mensen nu die geloof beginnen te vinden, dat hen dierbaar is, en te weten wat geloof betekent. En te weten, en danken U zelfs voor diensten die nog voor ons liggen, gelovend dat U iets gaat doen. Here, we wachten met verwachting zoals de dagen van weleer, en geloven dat de tijd nabij is wanneer U de vensters van de hemel gewoon gaat openen en de beloften gaat uitstorten die God beloofd heeft in deze laatste dag.

⁴ Nu vragen we U, Here, om—om met allen te zijn overal in de landen, zoals wij vandaag hoorden, zovelen, overal, die in nood zijn. Sta hun hun verzoeken toe, Here. En we bidden om de—de grote hand van God te zien bewegen over de hele wereld onder degenen die uitkijken naar deze grote zaak.

⁵ Vergeef ons onze zonden. Kastijd ons, Here, met Uw Geest en Uw Woord opdat we onszelf discipline mogen geven tot gehoorzame dienstknechten, gehoorzame dienstknechten in de wil van God. Laten we denken aan, en proberen te bedenken in onze harten, wat de eerste Christenen deden. Wat voor soort mensen zouden wij ontmoeten wanneer we diegenen ontmoetten die persoonlijk met U in contact waren geweest. Hoe hun gezichten gestraald moeten hebben van geloof en vreugde. Hoe hun levens het levende Woord van God moeten zijn geweest, gewoon “geschreven brieven, gelezen door alle mensen,” als ze tussen en onder de mensen wandelden. God, sta het nog eens toe.

⁶ Mogen onze levens zo aan U onderworpen zijn dat de Heilige Geest Zichzelf door ons heen zal leven en door ons zal spreken, Here. Mogen wij het in onze gedachten onthouden als wij op straat lopen en in contact komen met de wereld dat we niet zoals

diegenen behoren te zijn. En dat we opzij stappen en hen de plaats geven, Here, in hun rechtmatige positie hier op aarde. Wij zullen de tweede plaats nemen, wetende dat we afgevaardigden zijn van een andere wereld. We hebben een Koninkrijk dat in kracht staat te komen, Here. En onze grote Koning zal spoedig aankomen en alle koninkrijken overnemen die in Zijn domein liggen. En Hij zal heersen en regeren; met Hem hier op aarde, duizend jaar, en voor altijd bij Hem zijn.

⁷ Met dit in gedachten, Here, nu, kijken we uit naar de verhooring van ons gebed. We zien op onze belijdenis. Als we iets gedaan hebben, iets gezegd hebben of iets gedacht hebben dat in tegenspraak was met Uw grote wil, laat het Bloed van Jezus Christus ons reinigen.

⁸ Leid ons, Here, zoals de zuster vanavond zei over haar en haar man op de weg naar Chicago. Leid ze, Here God, naar de plaats waar U ze kunt gebruiken, dat ze stralen van licht mogen zijn voor anderen die in de duisternis tasten, die niet onze Here Jezus kennen. Nu vertrouwen we de dienst aan U toe en luisteren voor Uw Woord van correctie opdat we mogen weten hoe ons voor te bereiden op dit grote uur; in Jezus' Naam vragen wij het. Amen.

[Leeg gedeelte op de band. Broeder Neville maakt een opmerking—Red.]

De Here zegene u. Dank u broeder.

⁹ Dit was een beetje onverwachts voor mij. Ik, aangezien ik hier thuis was, had ik het gevoel dat als ik niet echt ergens heen moest voor een noodgeval dat ik me heel slecht zou voelen als ik thuis zou zitten en niet naar de gebedssamenkomst zou komen. En ik kwam zo'n beetje onverwachts binnen voor mezelf, zelfs voor mijn gezin. Ik kwam net thuis en ging gelijk weg. En dus, ik zei: "Ik ga naar de gebedssamenkomst." En zij had niet eens tijd om zich klaar te maken om te komen, dus ze wist niet dat ik zou komen.

¹⁰ Dus ik ben blij om de getuigenis van de zuster daar te horen, de broeder, over dat Licht daar in Zuid-Carolina of Noord-Carolina ergens. Greenville, was het? [Een zuster zegt: "Nee. Southern Pines."—Red.] Southern Pines. Ja.

¹¹ Broeder Lee Vayle was hier net vandaag. Ik doopte hem vandaag in de doopdienst hier vandaag. Broeder Lee Vayle, weet u, een van de predikers daar, broeder Parker Thomas. Ze waren . . .

¹² Ik herinner mij de—de keer dat, een zuster die overschaduwd werd. Het was een grote bevestiging, zuster, voor wat de . . . De Heilige Geest zal ons soms door laten gaan en ons geloof testen om te zien wat . . . en anderen hun geloof testen. Wanneer u rechtstreeks naar iets kijkt en iets ziet en het zegt; anderen

kijken en zien het niet, ze zeggen dat het er niet is. Ziet u? Maar het is er wel.

¹³ Nu, er was niemand die dat Licht kon zien dat boven Paulus hing, maar het was daar. Niemand zag die duif uit de hemel neerkomen in dat Licht, in een vorm, en boven Jezus hangen dan Johannes zelf. Maar het was er. Ziet u?

¹⁴ En dus, dan, later, toen ik de mensen vertelde over dat Licht dat als een Vuurkolom was, wilde niemand het geloven. Maar nu heeft het mechanische oog van de camera dat geïdentificeerd.

Nu is gekomen, dat de boze geest duister is.

¹⁵ Het is net als onze levens, we zijn schaduwen. En we zijn, als we een licht zijn, zijn we, als onze levens overeenstemmen met het licht van de dag, wandelen we in het licht.

¹⁶ Het is net alsof u overdag naar buiten kijkt en zegt: "Ik zie de zon." U—u ziet de schaduw van de zon. Het is een weerkaatsing van de zon. Het is niet de zon zelf, maar het bewijst dat er een zon is. Het bewijst dat er een zon is.

¹⁷ En nu, wanneer ik zie dat, zoals jullie daar zitten, waaiers aan het gebruiken, aan het spreken: dat betekent dat u leeft, maar het is slechts een schaduw van leven.

¹⁸ Want iets moet duisternis bevatten om een schaduw te beelden. Ziet u? Want een schaduw moet zoveel duisternis en zoveel licht bezitten om een schaduw te vormen. En het kan niet algeheel donker zijn en het kan niet algeheel licht zijn. Als het donker is, is het heel donker. Als het licht is, is er geen schaduw, niets om een schaduw te vormen. Maar als het gemengd is met donker en licht, vormt het een schaduw.

¹⁹ Dus wij zijn eigenlijk schaduwen van licht. Nu, u weerkaatst een leven vanuit ergens. Als u een Christen bent, en dit als schaduw, bewijst het alleen dat er een Leven is waar u niet kunt sterven, omdat dit leven de dood in zich heeft. Ziet u? Maar het is een schaduw, omdat u een levend, bewegend wezen bent met vermogens om te zien, denken, bewegen en spreken, en de vijf zintuigen van het lichaam. Maar toch weet u dat ze, dat ze sterven. En er is zoveel moeite. Weet u, het kan alleen zijn de . . . Het is een weerspiegeling, ziet u, dat er leven en dood met elkaar vermengd is.

²⁰ Het lichamelijke moet sterven. Maar als u dóór uw sterfelijk leven het Licht van de hemel reflecteert, dan reflecteert u het Eeuwige Leven, God. Als u dan sterft, kunt u niet anders dan naar dat Licht gaan, want dat is wat u hebt gereflecteerd.

²¹ Als u van de duistere wereld bent, weerspiegelt u dat, en kunt u geen andere weg gaan dan naar de duisternis heen. Ziet u? Dus zijn we in een weerspiegeling. Dus we zien dat zo zeker als de Heilige Geest Licht weerspiegelt, en Leven, zo weerspiegelt dood duisternis.

22 En hier zijn ze allebei. Morgen... Tegen het einde van de week, misschien voor zondag, krijgen we de kleine foto die vergroot wordt tot een groot formaat zodat het op het aanplakbord kan worden geplaatst.

23 Waar *uw* foto daar hangt, daar buiten op het aanplakbord. Ik weet niet of u het hebt gemerkt of niet. En dan . . .

En ongeveer een week geleden in—in Jamaica waar ik zendeling was . . . Wij sturen banden over de hele wereld. En *De Zeven Zegels* is gekomen tot in . . . heel ver weg in de binnenlanden van Jamaica, ver in het binnenland. En het is heel primitief daar, achter de Blue Mountain. En de inboorlingen, soms, ze hebben een—een bandrecorder die we voor ze aanschaffen die je, zoals de oude Victrola, moet aanzwengelen en hem dan, zó dan laten afspelen. Dan, om de zoveel minuten moet iemand hem aanzwengelen.

24 Deze groep had een—een kleine . . . een accu—een 6 volts accu of zoiets en speelde de bandrecorder af. En ze—ze zaten allemaal samen, ongeveer zoveel we hier vanavond hebben, en luisterden naar die *Zegels*, geloof ik dat het was. En terwijl ik aan het spreken was, merkten ze dat er in de kamer diezelfde Vuurkolom binnenkwam; bewoog Zich naar waar de bandrecorder was en bleef erboven stilstaan. En zij haalden een camera en namen er de foto van. En precies Dezelfde, daar is het, hangt er precies boven. Nu laten we het vergroten zodat we het op het—het aanplakbord daar kunnen plaatsen zodat u het kunt zien.

25 Wij zijn zo dankbaar voor de genade van God die gebracht is in onze . . . ons in Zijn tegenwoordigheid heeft gebracht op deze dag. Nu, wij zijn dankbaar voor vele dingen.

26 Nu, ik denk dat ik hierin zal kijken om te zien of ik enige—enige aantekeningen of het een of ander kan vinden waar ik over gesproken heb. Of ons een of andere . . . Ik heb hier wat teksten opgeschreven hier achterin in een boek. Als ik er één kan vinden, misschien dat de Here mij iets zal geven te zeggen over het een of ander, terwijl we bidden.

Nu, we zijn in verwachting voor zondag.

27 Ik heb steeds gesproken, in de boodschappen. En zondag hield ik u hier een lange tijd over: “Waarom roept gij tot Mij? Spreek tot de mensen en ga voorwaarts.”

28 Nu, zondag is de genezingsdienst, waar voor de zieken zal worden gebeden. Ga nu naar de zieken, en er moet een of andere reden zijn dat de zieken, wanneer we voor ze bidden, als ze niet genezen worden, en ik wil zo de Here wil voor slechts een korte prediking op zondagmorgen, om . . . Dus ik zal een genezingsdienst hebben en voor al de mensen bidden. En Billy Paul of een paar anderen zullen hier zondagmorgen rond acht uur zijn, wanneer de kerk opengaat, om de mensen kaarten

te geven als ze de deur binnenkomen, of wanneer ze maar binnenkomen.

²⁹ En nu, verder wil ik proberen. . . Ik geloof dat de Here mij ergens een klein inzicht heeft gegeven over de redenen waarom sommige mensen niet genezen worden. En ik—ik geloof dat het een gebrek aan begrijpen is. En ik—ik geloof dat we daar misschien zondagmorgen over zullen spreken zo de Here wil.

³⁰ Nu, woensdagavondbidstond is slechts een korte samenkomst waar we samenkomen en bidden, zoals we dat gedaan hebben, en ons bij elkaar aansluiten.

³¹ Soms; ik—ik geloof dat een van de grote dingen die ik tegenwoordig vind het gebrek aan oprechtheid is van wat wij geloven. Zie? Zie? Als God in de dagen van John Wesley in die dag gedaan zou hebben wat Hij vandaag heeft gedaan, wat zou het dan hebben teweeggebracht; in de dagen van Maarten Luther, of welke ook? Van wat wij Hem zien doen, beide bewezen door de Gemeente, door de Geest, en door de wetenschap, en elke beweging; de—de samenhang ervan moet erkend worden. En Gods Woord hier het verklarend en het vertellend voordat het geschiedt. En beweegt Zich dan en profeteert en toont precies datgene wat Hij zei; het zal perfect, precies gebeuren wat Hij zei. En nog zitten we er een beetje lui bij alsof we het betwijfelen. “Wel, ik vraag me af of ik daarmee bedoeld werd? Vraag me af of het gewoon de—de gemeente in haar geheel kon bedoelen? Of—of ik vraag me af of ik werkelijk hierin ben begrepen?” Ik denk dat ik zondagmorgen zal proberen te spreken over een paar van die principes die ons een beetje zouden kunnen verlichten.

³² Nu, vanavond vond ik iets, sloeg het net op voordat ik hiernaartoe kwam. Ik dacht: “Wat als broeder Neville, als ik daar aankom en hij toevallig zegt: ‘Kom naar voren en spreek,’ en gewoon gaat zitten?” Ziet u? Ik dacht: “Ik kan maar beter een paar Schriftgedeelten opschrijven.” Want ik weet dat hij—hij zo’n lieve broeder is, en wij—we waarderen hem.

³³ Voordat we over het Woord bidden, wil ik een broeder erkennen. Ik kan niet eens op zijn naam komen op dit ogenblik—twee van hen. Zij zijn hier, vrienden van mij. De. . . Het zijn predikers, en evangelisten op het veld die uitgaan. Ze hoorden deze boodschappen via de band. En ze komen uit verschillende denominatie-kerken, twee jonge mannen. En de jongen is zo, een van hen is zo geïnteresseerd dat hij onlangs naar Tucson is gevlogen aan het einde van een samenkomst. Ik geloof dat ik bij een ontbijt van de Zakenlieden was. En de jonge man, fijne jonge man, kwam erheen. En hij is. . .

³⁴ Ze komen uit Kansas. En ze kwamen helemaal hierheen voor mij om hen te trouwen. Dat waardeer ik. Te bedenken dat mensen genoeg in je gebeden geloven en geloven dat God zou verhoren en antwoorden; jonge mensen die zo in het leven beginnen. En toen

ze hier aankwamen om door mij te worden getrouwd, gisteren, kwamen ze erachter dat de staatswet van Indiana vereist dat alhoewel met hun bloedtests, ze hier drie dagen in de staat moeten wachten voordat ze getrouwd kunnen worden. Dus ze kunnen niet worden getrouwd tot vrijdagmorgen.

³⁵ En ik wil onze broeder daar aan het eind vragen of hij even wil opstaan en ons vertellen wie hij is en zijn lieflijke kleine dame daar, en de broeder ernaast.

³⁶ [De broeder zegt: “Dank u broeder Branham. Bevoorrecht om hier te zijn. En ik ben broeder Roger O’Neil, woon in Kansas, reis op het veld als een evangelist, en vertel: ‘Jezus redt, geneest, door geloof in Jezus . . . ? . . .’ Ik heb altijd . . . ? . . . Dit is mijn verloofde, Patricia Brown. We gaan vrijdag trouwen. Dit is mijn mede-evangelist en medewerker, broeder Ronnie Hunt hier aan het eind. En dit is zijn verloofde, Carol . . . ? . . . En we zijn blij om hier vanavond te zijn.”—Red.]

³⁷ Hartelijk dank. Wij wensen uiteraard deze jonge ambassadeurs voor het werk van de Here Jezus Gods zegeningen om hen voorspoedig te doen zijn op hun weg. En terwijl ik, mij afvragend, wachtend op het komen van de Here, en jonge mannen en jonge vrouwen zie met een doel in het hart om Christus te dienen, ontroert dat mij, ziet u, om hen zo te zien opstaan. De Here zegene u rijkelijk, mijn broeder, zuster.

³⁸ Nu, laten we opslaan in een klein boek waaruit ik nog nooit eerder in mijn leven heb gesproken. En het is een zeer . . . Slechts één hoofdstuk, het boek Filemon. En, het is een . . .

³⁹ Ik ben gewoon een beetje Iers, en ik—en ik heb ook een draad om mijn ondertanden, om er een paar achterin op hun plaats te houden. Ik, soms spreek ik deze namen niet goed uit, terwijl ik wel weet wat ze zijn. En soms kan ik ze niet goed uitspreken, door een gebrek aan opleiding. Dus: “Filemon,” zei iemand daar achterin, wat volgens mij ook werkelijk de juiste uitspraak ervan is.

⁴⁰ Nu, het eerste vers—ik wil er slechts een woord of twee van nemen.

Paulus, een gevangene van Jezus Christus, . . .

⁴¹ En dat is wat ik vanavond als tekst wil gebruiken, zo de Here wil, is: *Een gevangene.*

⁴² Nu, u zou het zich nauwelijks kunnen voorstellen: Paulus die zichzelf als een gevangene beschouwde. Een vrijgeboren man, vervuld met de Heilige Geest, maar nog noemt hij zichzelf “een gevangene.”

⁴³ En nu ontdekken we als hij zich tot de Korinthiërs richt: “Paulus, een apostel van Jezus Christus.” Een andere keer: “Paulus, een dienstknecht van Jezus Christus, door de wil van God,” wanneer hij tot Timotheüs spreekt, en verschillende

anderen. Nu als hij hier aan Filemon schrijft, zei hij: “Paulus, een gevangene van Jezus Christus.” “Paulus, een apostel,” ik zou dáár één avond over willen prediken. “Paulus, een—een dienstknecht,” daarover prediken. En dan: “Paulus, een gevangene.”

⁴⁴ Maar vanavond, omdat het uren zou duren om de nodige aandacht te schenken aan een van de onderwerpen, zou ik vanavond graag “Paulus, de gevangene” willen nemen en het onderwerp nemen van: *Een gevangene*.

Laten we nu onze hoofden even een ogenblik buigen.

⁴⁵ Here Jezus, ieder mens die lichamelijk in staat is, kan de bladzijden van deze Bijbel openslaan, maar alleen de Heilige Geest kan het uitleggen in het licht waarin het bedoeld wordt. We vragen Hem om nu te komen en ons te helpen begrijpen wat dit was als aanspreekvorm— deze grote, machtige profeet, Paulus, en toch noemde hij zichzelf “een gevangene.” Moge de Heilige Geest ons dit openbaren terwijl wij op Hem wachten, in Jezus Christus’ Naam. Amen.

⁴⁶ Nu, ik kan me Paulus voorstellen, toen hij deze brief schreef, aan Filemon, hoe hij in de gevangenis zat, daar beneden in de kerker van deze stad, een—een—een gevangene. En hij was goed in staat, door zijn positie, te weten wat het woord betekende. Hij werd omringd door—door—door tralies. Hij kon alleen vrijgelaten worden indien iemand hem vrij zou laten gaan. En hij wist wat het was om een gevangene te zijn. En dan, anderzijds geloof ik dat de—de apostel het bedoelde een beetje. . . het niet helemaal op zijn toenmalige toestand richtte, dat hij een gevangene was van zijn—zijn lichamelijke wezen dat hier in deze—in deze gevangenis zat. Maar ik geloof dat hij verwees naar zijn—zijn wezen, zijn—zijn—zijn geest, zijn wil, dat een gevangene van Jezus Christus was.

⁴⁷ Nu, we zijn allemaal geboren om vrij moreel te handelen om elke beslissing te maken die wij willen. God doet dat rechtvaardig. Want Hij moet ieder mens op dezelfde basis stellen, anders heeft Hij de verkeerde mens gesteld op. . . heeft Hij de eerste mens op de verkeerde basis gesteld, die Hij op vrije morele basis stelde. Zie? We zijn vanavond precies zoals Adam en Eva. Er is geen verschil. Goed en kwaad staan voor ieder van ons. Leven en dood, wij kunnen onze keuze maken; het is aan u om het de doen. Ziet u?

⁴⁸ Zo hebben Adam en Eva het gedaan, en ziet u, en—en zij maakten de verkeerde keuze. En nu, daardoor werd het hele ras, van het menselijke ras, onder de dood gesteld, de straf van de dood.

⁴⁹ En toen kwam God neer in de vorm van een mens en nam die dood en betaalde de straf van de dood zodat de. . . Zijn

onderdanen die ernaar verlangden om—om vrij te zijn, vrijuit konden gaan.

⁵⁰ Nu, als Hij ons nam zonder dezelfde wijze waarop Hij met Adam en Eva deed, ons gewoon ergens doorheen trok en zei: “Ik zal u redden of u nu gered wilt worden of niet,” dan zette Hij Adam en Eva op—op de verkeerde basis, ziet u. Maar ieder van ons moet deze dag kiezen tussen dood en leven. Wij kunnen het doen.

⁵¹ Zoals ik net uitdrukte: als uw licht zal bewijzen, uw leven zal precies bewijzen aan welke kant u staat. Het maakt me niet uit aan welke kant u zegt te staan. Wat u elke dag doet, bewijst wat u bent. U hebt het oude gezegde gehoord: “Uw leven is zo luid dat ik uw getuigenis niet kan horen.” Ziet u? Uw—uw handelingen zijn zo luid.

⁵² Ik heb altijd geloofd in juichen en springen. Maar ik heb altijd gezegd: “Spring niet hoger dan je leeft, omdat de wereld daarop zal letten.” Ziet u? U moet gewoon zo hoog springen als u leeft, dus . . . omdat iemand op u let. En nu wanneer . . .

⁵³ Mensen willen niet naar de kerk komen. Ze—ze, velen van hen willen het gewoon niet. En sommigen van hen die niet komen zijn oprechte mensen. Ze hebben zoveel corruptie in de kerk gezien tot ze er niets mee te maken willen hebben. En vaak, we spreken over een platte gedachte daarover, kunt u het hen nauwelijks kwalijk nemen, ziet u, vanwege de—de manier waarop de mensen handelen. Ze noemen zichzelf Christen. Zij zijn het grootste struikelblok dat de wereld heeft: de man en vrouw die belijden een Christen te zijn en iets anders leven dan hun belijdenis. Precies ja.

⁵⁴ Nu, wat de teleurstellingen betreft die zullen komen bij het Oordeel. Nu, de zondaar, de dranksmokkelaar, de gokker, de overspeler, hij—hij zal niet teleurgesteld zijn om zijn vonnis gelezen te horen “om uit te gaan in het eeuwige vuur.” Hij zal niet teleurgesteld zijn. Maar die man die zich probeert te verschuilen achter een of andere kerkbelijdenis, dat is de jongen die teleurgesteld zal zijn op de Dag des Oordeels. Ziet u? Die belijdt een Christen te zijn en op een andere manier leeft. Het zou beter voor hem zijn dat hij nooit enige vorm van belijdenis had gedaan om te beginnen dan te beginnen en iets anders te leven. Want hij is het grootste struikelblok dat wij hebben, is voor die belijder die zegt dat hij—hij—hij een Christen is en iets anders leeft.

⁵⁵ Altijd—beoordeel uw leven niet door hoeveel kracht u hebt om wonderen te doen. En wij beoordelen onszelf niet door hoeveel kennis u hebt van het Woord. Maar beoordeel altijd uzelf, kijk terug en maak inventaris op van wat voor vrucht het leven dat u nu leeft, draagt. Zie?

⁵⁶ Zoals ik enige tijd geleden predikte op een bijeenkomst van de zakenlieden in Phoenix, Arizona van de weerspiegeling van Jezus, het weerspiegelen van het Christelijk leven. Ik zei dat ik hier in Kentucky geboren was waar het erg primitief is, vooral toen ik een kind was. En deze zekere kleine jongen had nooit een—een—een—een huis zoals wij hier hebben waar we zoveel knappe dames hadden die door het hele huis in spiegels moeten kijken om hun haar precies op z'n plaats te houden enzovoort. Maar hij had één kleine spiegel, gewoon een klein stukje dat aan een boom was gespijkerd, buiten, waar de wasbank stond, waar zijn moeder en vader zich wasten en ze hun haar kamden enzovoort, van dit kleine stukje oude spiegel aan een boom gespijkerd.

⁵⁷ Eerlijk gezegd was dat het soort huis dat wij hadden; als iemand in een spiegel wilde zien, wij kinderen, moesten wij een doos halen en op de wasbank gaan staan en in dit stukje spiegel kijken dat ik zelf op een vuilnisbelt had opgeraapt. Dat was niet daarginds in Kentucky. Dat was hier in Indiana op Utica Pike hier.

⁵⁸ Nu, deze kleine jongen had zichzelf nooit precies op die manier gezien. Dus hij kwam naar de stad om zijn oma te bezoeken. En bij de . . . Het was bij de rondleiding door de kamer; de oma had een huis met een volledige spiegel op de deur. En dus, de kleine jongen, als hij door de—de kamer rende, zag hij een andere kleine jongen voor zich. En de kleine jongen was ook aan het rennen. Dus dacht hij dat hij even zou stoppen om te zien wat de kleine jongen ging doen. En toen hij stopte, stopte de kleine jongen. Toen hij zijn hoofd omdraaide, draaide de kleine jongen zijn hoofd om. Hij krabde op zijn hoofd, de kleine jongen krabde op het zijne. Uiteindelijk liep hij dichterbij om te onderzoeken. En hij draaide zich om. Zijn moeder keek naar hem, en zijn grootmoeder, met verbazing. Zei: "Wel, moeder, dat ben ik."

⁵⁹ Dus ik zei "dat wij ook iets weerspiegelen." Ziet u? Ons leven wordt weerspiegeld.

⁶⁰ En nu, als wij in de dagen van Noach hadden geleefd, wiens kant zouden wij nemen? Welke kant zouden wij hebben gekozen in die grote dag waarin Noach leefde? Welke kant zouden wij hebben gekozen in de dagen van Mozes? Welke kant in de dagen van Elia de profeet, toen heel de wereld verzwolgen was in een—een grote hoop modernisme, zoals de moderne Izebel en die al de dienstknechten van de Here had weggedaan, de wereldse kant op? En de kerk en de priesters die allemaal voor haar bogen. Zou u de kant van populariteit hebben gekozen of zou u bij Elia hebben gestaan?

⁶¹ Nu, in de dagen van de Here Jezus, wanneer we aan deze onpopulaire Persoon zouden denken, ongeschoold door de wereld, geen scholen die ze ooit konden vinden waar Hij naartoe

ging en geen—geen seminarie-ervaring. En—en dan opgegroeid met de naam van “buitenechtelijke geboorte.” En dan naar buiten komend en een Evangelie predikend dat in strijd was met alles wat hen geleerd was. Heel . . . En de predikers veroordelend en hun organisaties, enzovoort.

⁶² En de organisaties hadden aangegeven: “Als iemand zelfs maar heen ging om naar deze zogenaamde profeet te luisteren, zou hij uit de synagoge gezet worden,” wat een—een doodzonde was. Ze moesten rekenschap afleggen. De enige manier waarop ze konden aanbidden was onder het bloed van het lam. Ze moesten naar dit offer komen. En—en dan waren ze verstotenen, en wat was dat een grote zaak.

⁶³ En deze Man negeerde zulke dingen. En toch was Hij volkomen met de Schrift, maar niet op de wijze dat zij het wisten. Welke kant zou u gekozen hebben? Ziet u? Nu, wees niet. . . Uw leven dat u nu leeft, weerspiegelt nu precies wat u toen zou hebben gedaan, want u bent nog steeds bezeten met dezelfde geest. Ziet u? Als u nu die kant met hen zou kiezen, zou u het toen gedaan hebben. Want dezelfde geest die nu in u is, toen in de mensen was. Ziet u?

⁶⁴ De duivel neemt nooit zijn geest weg; hij gaat gewoon van de ene man naar de andere.

⁶⁵ God neemt ook nooit Zijn geest weg; het gaat van de een naar de ander. Ziet u?

⁶⁶ Dus dezelfde Geest die op Elia was, kwam op Elisa; dezelfde op Johannes de Doper enzovoort.

⁶⁷ De Heilige Geest Die op Christus was, kwam op de discipelen, de hele tijd door, en is nóg op de mensen. Ziet u? God neemt nooit Zijn Geest weg.

Dus daar zijn wij gelaten om een keuze te maken.

⁶⁸ En ik—ik kan hier niet zien waar Paulus ergens spijt van had en zei dat het hem speet dat hij een gevangene was. Maar hij sprak zichzelf aan. . . Ik geloof dat Paulus, toen hij deze brief schreef met die pen, dat het de Heilige Geest was Die hem ertoe aanzette om dat te schrijven. Zodat misschien, zelfs vanavond nog, dat wij de context van onze tekst eruit kunnen halen om te tonen waarom Paulus dit deed. Omdat het Schriftuurlijk is, en Schriftuurlijk is eeuwig. En ik geloof dat toen hij daar in die groezelige oude gevangenis zat, dat Paulus aan zijn collega hier schreef dat, aan zijn broeder, dat hij “een gevangene van Jezus Christus” was. Dus hij kon het uitdrukken door te zien wat om hem heen was. Nu, hij was in de gevangenis; maar dat was niet waar hij over sprak tegen deze—deze dienstknecht van Christus, een prediker met hem. Hij sprak over dat hij een gevangene was van het Woord van Jezus Christus, want Christus is het Woord.

69 En Paulus was een groot geleerde geweest in zijn dagen. Hij had grote ambitie. Hij was een—hij was een—een—een man die opgeleid werd met een . . . door mensen, een man genaamd Gamaliël die een grote leraar van zijn tijd was, één van de beste scholen waar hij naartoe had kunnen gaan. Zoals wij bijvoorbeeld Wheaton of Bob Jones zouden zeggen of een of andere grote fundamentele school. Hij was onderwezen als—als—als een prediker van het Woord. En hij was goed opgeleid en slim, en een intelligente jongen met een grote ambitie om misschien ooit priester of hogepriester voor zijn volk te worden.

70 Hij had een ambitie. En dan te ontdekken dat deze grote ambities waarvoor hij was opgeleid en heel zijn leven aan had besteed van misschien de leeftijd van rond acht of tien jaar oud tot ongeveer dertig, of vijfendertig, toen hij klaar was met de hogeschool en afgestudeerd was, en al zijn diploma's en alles had, en in een goed blaadje stond bij al de—de geestelijkheid, zelfs met de hogepriester in Jeruzalem. Hij had opdrachten van hem gekregen, persoonlijke opdrachten, geschreven, en toevertrouwd aan deze grote Saul "om naar Damascus heen te gaan en al diegenen daar te vinden die God aanbaden tegengesteld aan wat hij zei, en om ze te binden en ze in de gevangenis te zetten." Indien nodig had hij opdrachten om hen ter dood te brengen als hij dat wilde. Hij was . . . Hij had grote ambitie.

71 En nu, alles waarvoor hij opgeleid was: God had het allemaal uit hem weggenomen. Ziet u? En wat zijn doelstelling was, en waar zijn vader zijn geld voor had uitgegeven, en de ambities van zijn vader en moeder, was allemaal, was van hem weggenomen, omdat—omdat God iets anders had. Daarom was hij een gevangene van zijn doelstelling dat hij in het leven had en was hij een gevangene geworden van Jezus Christus, Die het Woord was.

72 Die weg naar Damascus veranderde Paulus. Op weg ernaartoe rond elf uur misschien in de dag, dat, hij werd neergeworpen. En hij hoorde een Stem zeggen: "Saul, waarom vervolgt gij Mij?" En hij keek omhoog. En omhoog kijkend, een Jood zijnde, en wist dat die Vuurkolom de Here was Die de kinderen van Israël leidde, omdat hij wist dat dat het was.

73 Bedenk: deze Hebreër zou nooit iets "Here" hebben genoemd, hoofdletter H-e-r-e, Elohim, tenzij hij er zeker van was dat dat het was, omdat hij een getrainde geleerde was. En toen hij omhoog keek en hij dit Licht zag, een Vuurkolom, Die zijn volk door de woestijn had geleid, en hij zei: "Here," Elohim, hoofdletter H-e-r- . . . "Here, Wie zijt Gij?"

74 En wat een verrassing moet het voor deze theoloog geweest zijn, om te zeggen: "Ik ben Jezus," precies Degene waar hij zo tegen was. Wat een—wat een omkeer! O! O! Het moet iets verschrikkelijks geweest zijn voor deze man met al zijn ambities

die hij had om er ineens achter te komen dat hij aan het vervolgen was geweest. Zijn ambities hadden hem naar een—naar een, verder weggedreven van de hoofdzaak wat hij bedoelde te doen. En wat een—een grote schok moet het voor deze apostel zijn geweest, toen Hij zei: “Ik ben Jezus,” precies Degene Die hij vervolgde. “Waarom vervolgt gij Mij?”

⁷⁵ Nog een kleine aanhaling die we hier zouden kunnen inlassen. Ziet u, wanneer ze de Gemeente bespotten, bespotten ze niet eigenlijk de Gemeente, ze bespotten Jezus. “Waarom vervolgt gij Mij?” Hoe kon Paulus dan met al zijn intellect geloven dat dit . . . dat deze groep die hij vervolgde dezelfde God was Die hij beweerde te dienen? Ik denk dat dat, zonder in details te gaan, ik denk dat we allemaal voldoende getraind zijn om te weten wat ik hier bedoel. Hetzelfde gebeurt er vandaag.

⁷⁶ Paulus, door onwetendheid, al was hij intelligent en slim, veel slimmer dan die ongeschoolde Galileeërs die hij vervolgde die reeds in hun nederigheid deze Man als Here hadden aangenomen. Maar Paulus, in zijn grote geleerdheid en zijn intellectuele bekwaamheid, kon dat niet aannemen. En wat een omkeer moet het zijn geweest voor hem op deze weg. En hij werd met blindheid geslagen zodat hij zijn opdracht niet zou uitvoeren, maar werd geleid naar een plaats in een straat genaamd de Rechte in het huis van iemand . . .

⁷⁷ En toen kwam de profeet daarheen genaamd Ananias die in een visioen hem had zien komen, zag waar hij was; ging naar waar hij was en ging naar binnen. En zei: “Broeder Saul, de Here verscheen aan u op de weg hierheen; zond mij zodat ik u de handen mag opleggen en u uw gezichtsvermogen ontvangt en vervuld wordt met de Heilige Geest.”

⁷⁸ Ziet u, waar hij was. Wat—wat moet het voor Paulus zijn geweest! Ziet u? Alles waarin hij was getraind om te doen, was andersom. Dus nu, met—met al de opleiding die hij had, het—het was gewoon van generlei waarde voor hem geworden.

⁷⁹ Nu, hij wist dat hij een ervaring had. Dus, hier is nog een goede les voor ons: dat ervaring alleen niet genoeg is. Het moet een ervaring zijn overeenkomstig het Woord van de Here. Dus toen hij dit zag en wist dat het een groots iets was, dan, dat iemand anders het vóór hem had ontvangen, nam hij drie jaar en zes maand in de—in de woestijn in Arabië; en nam de—de Bijbel zoals het toen was, het Oude Testament, en ging daarheen om—om deze ervaring die hij had gehad te vergelijken en te zien of het Schriftuurlijk was.

⁸⁰ Nu, wat als hij had gezegd: “Wel, ik denk dat dat alleen maar een kleine windvlaag was,” en verder ging? “Ik—ik ga mijn intellect volgen?”

⁸¹ Nu, hij moest een gevangene worden voor iets, een gevangene. Dus nadat hij het had vergeleken en gezien; geen

wonder dat hij het boek Hebreeën kon schrijven, in een type. Ziet u? Drie jaar en een half daarginds in het Woord liggend en erachter komend dat dezelfde God Die hem riep hem aan het terugnemen was en al zijn intellect aan het veranderen was, alles wat hij ooit gedacht had aan het veranderen was, alles waarvoor hij getraind had te zijn; al zijn ambitie, veegde het gewoon van hem weg, en hij werd een gevangene. De liefde van God was zo geweldig geweest en zo'n—zo'n openbaring, dat hij er niet bij weg kon komen.

⁸² Dat is de ware ervaring van iedere echte gelovige die God ontmoet. U—u komt in contact met iets dat zo geweldig is dat u . . . dat—dat u een—een gevangene wordt voor al het andere. Ziet u? U—u gaat weg van alles om uzelf gevangen te geven voor dit.

⁸³ Het werd eens uitgedrukt toen Jezus zei: “Het Koninkrijk der hemelen is als een man die parels kocht. Als hij dan die grote Parel vindt, verkoopt hij alles wat hij heeft om die Ene te krijgen.”

⁸⁴ En zo is het hier. U—u hebt een intellectuele opvatting, u hebt een—een—een—een theologische ervaring; maar wanneer het ogenblik aanbreekt wanneer u—u—u werkelijk het echte vindt, u—verkoopt u gewoon al het andere, en u sluit uzelf in voor dit.

⁸⁵ Paulus wist wat het was. Hij—hij kwam erachter dat hij ergens aan vast was gespannen. Zoals wij een—een—een paard in een tuig doen; het is om—het is om iets te trekken. En Paulus wist, na deze ervaring, en drie en een half jaar van de—de ervaring die hij had te typeren met de Bijbel, beseftte hij dat God hem gekozen had, en hem ingespannen had door de Heilige Geest, de ervaring die hij had, om het Evangelie in de tegenwoordigheid van de heidenen te trekken. De Geest Zelf spande hem in.

⁸⁶ En vandaag, als dienstknechten van Christus, worden wij geharnast, ingespannen. Wij kunnen niet gaan. Wij zijn ermee verbonden, ingespannen, aan het Woord vast. Het maakt niet uit wat iemand anders zegt, u bent eraan vastgemaakt. Er is iets mee dat u er gewoon niet bij weg kan komen. U bent er met een juk mee verbonden door de Heilige Geest, heeft u met een juk aan het Woord verbonden. En ongeacht wat iemand anders zegt, het is het Woord, dat is voor altijd. Ermee ingespannen, ermee onder een juk gezet, voor het Woord, door de Geest; hij was ermee ingespannen.

⁸⁷ Hij had geleerd aan de—de achterkant van de Arabische woestijn daar toen al zijn vroegere dingen en ervaringen en ambitie, dat hij van die dingen werd uitgekled.

⁸⁸ Nu, dat is waar wij vandaag ontdekken dat wij eerst moeten worden uitgekled. En mensen willen niet worden uitgekled. De Methodistenbroeder wil vasthouden aan een klein deel van zijn

Methodistenleer. Hm-hm. De Baptistenbroeder wil vasthouden aan een klein deel van zijn Baptistenleer. Ziet u? Maar u moet absoluut van alles ontdaan worden, en gewoon opnieuw wedergeboren; en het van daar oppakken, de Heilige Geest de leiding laten nemen. U kunt niet zeggen: “Welnu, mijn—mijn papa zei, toen hij erbij kwam, naar de kerk ging, schudde hij de hand van de voorganger. Hij, hij is een goed, trouw lid.” Dat was misschien in orde voor zijn ras, maar wij zijn een andere ras. Ziet u? Nu moeten wij terugkomen tot de Bijbelse tijden voor deze dag.

⁸⁹ De priesters waren ook ingespannen. Maar ziet u, ze waren overgekomen in een andere bedeling, en zij—ze falen om hun oude harnas af te werpen en een nieuw harnas aan te doen.

⁹⁰ En hetzelfde ontdekken we vandaag. Wij zijn ook door een denominatie-tijdperk gekomen, zoals wij bewezen hebben door de gemeentetijdperken, de Bijbel, enzovoort, maar we komen nu tot een vrij tijdperk waar de Heilige Geest Zelf neerkomt en Zichzelf betuigt en Zichzelf bekend maakt, elke belofte die Hij beloofde, doet uitkomen. O my! Wat een geweldige tijd!

⁹¹ En hij wist dat; nog iets: hij wist dat hij niet naar plaatsen kon gaan die, aangezien hij ingespannen was voor dit, dat hij niet zou. . . dat hij, al wilde hij ook gaan. Hij wist dat zijn ambitie hem onder broeders trok, waar hij uitgenodigd was om te komen, en toch werd hij in de Geest gedrongen om iets anders te doen. Hij was niet van zichzelf.

⁹² Misschien dat iemand kon zeggen: “Broeder Saul, broeder Paulus, wij willen dat u hier langskomt want we hebben de grootste kerk. We hebben de grootste samenkomst. Uw collectes zullen groot zijn, enzovoort.”

⁹³ Maar omdat hij gedrongen was in de Geest; hij dacht: “Ik heb een broeder daar. Ik wil graag heen gaan en deze broeder redden, hem tot de Here brengen.” Maar toch drong de Geest hem ergens anders heen te gaan. Hij was een gevangene. Waarlijk.

⁹⁴ O God, maak ons gevangenen zoals dat, van onze eigen zelfzuchtige ambitie, en van onze eigen oordelen en onze betere manier van denken, om een gevangene van Jezus Christus te zijn. Ik denk dat dat een geweldige uitspraak was: “dat ik een gevangene ben van Jezus Christus.”

⁹⁵ En onthoud: Hij is het Woord. Ziet u? Ongeacht wat iemand anders denkt, het is het Woord. Ziet u? Als u een gevangene bent ván het Woord; geen denominatie kan u ervan wegleiden. Het is—het is het Woord. U bent gewoon. . . U bent er een gevangene van, dat is alles. U moet handelen op de wijze dat het handelt.

⁹⁶ Nu, hij kon niet naar bepaalde plaatsen gaan waar hij heen wilde, omdat (waarom?) de Geest het hem verbood. U herinnert zich vele keren dat Paulus naar een bepaalde plaats probeerde te gaan, denkend: “Daar zou ik een grote samenkomst kunnen

hebben,” maar de Geest zou het hem verbieden. Nu, verklaart en bewijst dat duidelijk dat Paulus een gevangene was? Een gevangene van Jezus Christus, ingespannen voor Zijn Woord, door de Geest! O! Daar hou ik van. Ahum.

⁹⁷ Hij was gebonden. Hij was gebonden, door een ketting, en door boeien van liefde, om de wil van God te doen en dat alleen. Hij was een gevangene. Hij was in de banden van liefde. Hij was in het juk met Christus. Hij kon nergens anders mee in het juk. Hij was ingespannen in het juk met Hem. En waar de Leiding ging, daar moest hij heen. Ongeacht hoe groen de weide hier aan *deze* kant of aan *die* kant was, hij moest de weg gaan die de Leider en het juk gingen.

⁹⁸ O, vanavond, als wij als de Branham Tabernakel slechts gevangenen konden worden; voor ons eigen zelfzuchtige manier van zijn, voor onze eigen ambitie, zodat wij onszelf volledig konden overgeven en aan Hem verbonden konden zijn. Ongeacht wat de rest van de wereld denkt, wat de rest van de wereld doet; we zijn verbonden, met banden van liefde; we zijn gevangenen. “Mijn voeten zijn zo aan Christus verbonden dat ze niet dansen. Mijn ogen zijn zo verbonden met Christus, tot wanneer ik deze moderne striptease op straat zie, het mijn hoofd doet omwenden. Mijn—mijn hart is zo in liefde met Hem verbonden tot ik geen liefde meer voor deze wereld kan hebben. Mijn wil is zo met Hem verbonden tot ik zelfs niet weet wát mijn ambities zijn. Gewoon: ‘Waar U ook heen leidt, zal ik volgen, Here.’ Ik zal een gevangene zijn.” Ziet u?

⁹⁹ Paulus was waarlijk een gevangene. Hij deed geen verkeerde bewering. Hij was getraind door de Heilige Geest, opnieuw, om op het Woord te wachten. Nu, hij was op één manier getraind, maar—maar God had hem nu op een andere manier getraind. Hij werd getraind door de Heilige Geest om te wachten op de Here; ongeacht wat zijn ambities waren.

¹⁰⁰ Nu, ik ga u helpen door de Heilige Geest om u iets te laten zien. Ziet u? Laten we nu eens een voorbeeld nemen.

¹⁰¹ Op een dag, Paulus en Silas, als zij door de straat kwamen in een bepaalde stad waar ze een opwekking hielden. En een klein, door demonen bezeten meisje bleef hem volgen en schreeuwde het uit achter hem aan. En ongetwijfeld wist Paulus dat hij de autoriteit had, als apostel, om die boze geest uit die vrouw te bestraffen. Maar is het u opgevallen? Hij wachtte dag na dag, totdat de Heilige Geest plotseling tot hem sprak en zei: “Dit is het uur.”

¹⁰² Toen zei hij: “Gij geest, kom uit van haar.” Ziet u? Hij wist te wachten op de Here.

¹⁰³ En daar is het waar zoveel mensen vandaag de dag een smaad op het Woord brengen. Ze gaan uit met een ambitie. Hoeveel opwekkingen zijn er niet op niets uitgelopen vanwege zoiets,

omdat de evangelist niet wacht om te zien wat de Here heeft te zeggen! Sommigen van hen zeggen: “Kom hierheen,” en ze—ze gaan meteen omdat de—het genootschap zei van: “Ga.” En de Heilige Geest zou iets anders zeggen. Echter, de ambitie van de man, om de staats-oudste te worden of—of zoiets dergelijks, of een oudste of een bisschop of zoiets, zou—zou hem trekken: “U moet gaan.” En toch weet hij beter. De Heilige Geest zegt: “Ga *hierheen*.” Ziet u? Hij zit in het span met zijn organisatie. Hij is een gevangene van de organisatie.

¹⁰⁴ Maar als hij met Christus in het span is, wordt hij geleid door de Heilige Geest! Hij...?.. Zie? Hij, hij zit in het span, een gevangene. Het maakt niet uit wat iets anders zegt; het—het is—het is—een schallend koper en een rinkelende cimbaal. Hij hoort alleen de stem van God en hij spreekt alleen wanneer dat voortkomt. Hij zegt niets.

¹⁰⁵ Zegt er iemand: “O, o, broeder Jones!” Of, daar, broeder Roberts of één van deze grote mannen in ons land vandaag, zoals Tommy Hicks of—of—of Oral Roberts of—of broeder Tommy Osborn, enigen van die grote evangelisten. Als iemand zou zeggen: “Zeg, kom hierheen, Tommy. U bent een groot man van God.” (Of Oral.) “En ik—ik heb een—een oom die hier ligt die—die helemaal gebonden is. En hij—hij is ziek. Ik wil dat u langskomt. Ik geloof dat u de kracht hebt om hem te genezen.” Ziet u?

En misschien zou de Heilige Geest tegen hem zeggen: “Niet nu.”

¹⁰⁶ Maar echter, voor de vriendschap van die man, is hij verplicht om met hem mee te gaan. Als hij dat niet doet, wordt hij een vijand voor die man. Die man zegt: “Wel, hij ging naar *die-en-die*, dat kind of die jongen te genezen. Ik weet dat hij dat deed. En ik ben al jaren zijn vriend, ziet u, en hij wilde niet naar mijn plaats komen.”

¹⁰⁷ Maar als hij door de Heilige Geest weerhouden wordt niet te gaan, kan hij beter niet gaan, als hij ingespannen is met God. Zijn vriend heeft hij lief. Maar hij kan beter door de Heilige Geest geleid worden daar te gaan want anders zal het toch geen goed doen. Ik ervaar dat zo vele keren.

¹⁰⁸ Maar Paulus wachtte gewoon op de Geest, om hem te vertellen wat te doen. “Wacht op de Geest;” zei. Hij stond op een avond te prediken en toen hij daar wegliep, zag hij een kreupele man. En ineens sprak de Geest tot hem; en hij zei: “Ik bemerk...” Hoe? Op dezelfde manier dat hij bemerkte dat ze schipbreuk zouden lijden op een eiland. Ziet u? “Ik bemerk dat u geloof hebt om genezen te worden. Sta op, overeind op uw voeten. Jezus Christus heeft u gezond gemaakt.” Ziet u? Daar hebt u het. Hij—hij was—hij was ingespannen. Hij had misschien daar een opwekking van een week gehouden en er was niets gebeurd, maar

toch wachtte hij op de Heilige Geest om te zeggen. Ziet u? Hij was aan dat beroep verbonden.

109 Nu zegt u: “Broeder Branham, u veroordeelt wat u zondag zei, over dat u al die tijd aan het wachten was.”

110 Maar weet u nog, het was de Heilige Geest Die daarginds op de weg tot mij sprak, en zei: “Ik zend u terug onder de zieken en aangevochtenen.” Zie? Het is gehoorzaamheid aan de Heilige Geest. Zeker. Ik ging niet totdat Hij mij vertelde om het te doen. Ik wachtte op ZO SPREEKT DE HERE totdat ik ZO SPREEKT DE HERE kreeg. Nu, dat is anders. Ziet u? Nu; het, dat maakt het anders. Ja.

111 Hij wachtte op het Woord van de Here. Hij werd in de Geest gedrongen om alléén Gods bevel te doen; toen werd hij een gevangene, van Jezus Christus. Vrienden, als we slechts gevangenen konden worden!

112 Ik weet dat het heet is. Maar ik—ik zou nog een paar personen willen noemen, als u wilt. Ik heb er zo'n zes of acht hier opgeschreven. Maar ik—ik zou graag nog een tweetal andere personen willen noemen.

113 Laten we de persoon van Mozes nemen. Hij werd geboren als een verlosser. En hij—hij—hij wist dat, dat hij als verlosser geboren was.

114 Maar voor ik over Mozes spreek, wil ik deze uitspraak doen: dat God altijd ieder mens, die Hem waarlijk wil dienen, als Zijn gevangene moet nemen. Een mens moet elke ambitie die hij heeft overgeven, alles wat hij is, elk—elk ding, zijn leven, ziel, lichaam, wil, ambities en al het andere en een volledige, een gevangene worden voor Christus, Die het Woord is, om God te dienen.

115 U moet misschien tegen uw beter weten in wandelen. Misschien, in een bepaalde organisatie, zou u kunnen denken dat ze u zouden kunnen opheffen en u iets geweldigs zouden kunnen geven, zodat u zou kunnen pronken. Maar hoe vindt u uzelf terug? U vindt uzelf na een tijdje verslagen, totdat God een man kan krijgen die bereid is een gevangene van Hem te worden.

116 God is op zoek naar gevangenen. Dat is Hij altijd geweest. U zou het door de Schrift mogen opzoeken. Een mens moet een gevangene van Christus zijn, tegen alles. Daarom kunt u met niets anders verbonden zijn dan met Christus; zelfs uw vader, uw moeder, uw broer, uw zus, uw man, uw vrouw, wie dan ook. U bent alleen met Christus verbonden en met Hem alleen, dan kan God u gebruiken. Tot dan kunt u niet worden gebruikt.

117 Als ik weg ben, spreek ik soms bot tegen de mensen. Ziet u? Ik—ik probeer u ertoe te brengen om uzelf los te snijden. U moet een beginpunt hebben, zoals de vrouwen soms aanspreken die hun haar afknippen en deze kleren dragen en zich vasthouden en volhouden aan hun Christelijke belijdenis. U zegt: “Dat is een

kleinigheid.” Wel, u moet ergens beginnen. Dus begin daar bij uw ABC’s. Ziet u? En snijd in ieder geval de wereldse trekken eraf en wordt een gevangene voor Christus. En blijf dan gewoon doorgaan alles los te snijden totdat tenslotte de laatste lijn losgesneden is. Dan bent u—bent u—bent u dan een gevangene, bent u in Zijn greep gekomen; Hij—Hij heeft u in Zijn greep.

118 Nu, Mozes wist dat hij als verlosser geboren was. Dat wist hij. En hebt u opgemerkt, met de ambitie die Mozes had; wetende dat zijn moeder het hem daar verteld had, omdat zij zijn verzorgster was.

119 Ongetwijfeld dat toen Mozes, de kleine baby was geboren, dat zijn moeder zei: “Weet je, Mozes, toen . . . Je vader, Amram, en ik, hebben gebeden, onophoudelijk. Wij wisten en zagen in het Woord dat het tijd was voor de komst van een verlosser. En wij baden: ‘Here God, wij willen die verlosser zien.’ Op een nacht vertelde de Here ons in een visioen dat jij geboren zou worden, en dat jij de verlosser zou zijn. Wij waren niet bang voor het bevel van de koning. Het maakte ons niet uit wat de koning zei. Toen wisten we dat jij geboren was als verlosser. Nu, Mozes, we wisten dat we je niet goed groot konden brengen.”

120 Onthoud nu, zij waren daar vierhonderd jaar in Egypte geweest. Ziet u?

121 “En, wij—we wilden je het—het juiste geven, de juiste opleiding, de juiste training. Dus nam ik je en legde je in een kleine ark, en zette je uit in de Nijl. En hoe vreemd dat de stroming die kleine ark door het riet en de biezten nam en het regelrecht mijlen ver weg heeft gevoerd en het regelrecht naar Farao’s paleis bracht waar zijn . . . Farao’s dochter . . . waar haar badplaats was. En hoe dat—dat ik wist dat ze een vrouw nodig zou hebben om je groot te brengen.”

122 En in die dagen hadden ze natuurlijk deze flessen niet om de baby’s mee te voeden, dus moesten ze een—een voedster hebben. Dus . . .

123 “En Mirjam, ik stuurde haar daarheen. En zij stond daar, en ze zei: ‘Ik weet waar ik een voedster kan vinden,’ en kwam mij halen. En Mozes, de deuren waren allemaal gesloten. Schat, je bent nu zestien jaar oud, en je zult Farao’s zoon zijn. En op een dag zul jij de verlosser zijn die het volk hieruit vandaan zal brengen.”

124 Mozes zijn ambities begonnen te groeien. “Ik zal studeren, moeder. Ik zal alles studeren wat ik kan. Weet u wat ik zal doen? Ik zal leren hoe een militair te worden, en ik zal weten hoe deze mensen hieruit weg te brengen. Ik zal een groot generaal worden, bisschop, tot, ik zal weten hoe het gedaan wordt. En ik—ik zal ze eruit halen. Ik zal mijn PhD of LL doctorstitel halen. Ik—ik zal het doen.”

¹²⁵ Zoals “Vader Chiniquy,” als u ooit zijn boeken hebt gelezen. Goed. Hij zou “alle Protestanten bevrijden,” weet u, en hij werd er zelf een. Dus, deze grote priester, jaren geleden, “Vader Chiniquy,” u zou zijn boek moeten nemen en het lezen. Ze noemen hem “vader.” Hij is gewoon broeder Chiniquy, wat het was. We noemen niemand “vader,” op die manier. Dus komen we erachter dat—dat we . . . Hij van plan was de Bijbel te lezen, zodat hij daar kon gaan om te bewijzen dat de Protestantse godsdienst niet juist was, en het allemaal Katholiek maken. En toen hij de Bijbel begon te lezen, kwam de Heilige Geest op hem en hij ontving de Heilige Geest en toen—toen werd hij één van hen.

¹²⁶ Dus vervolgens, merk dit op, dat Mozes al de training kreeg. Want hij—hij wist. Hij was zo slim, zo opgeleid, zo intellectueel! Tot er niemand was. . . Hij kon zelfs de Egyptenaren onderwijzen. Tot hij hun psychologen kon onderwijzen. Hij kon hun—hun generaals leren wat militaire macht was. Hij was een groot man. En men vreesde Mozes, vanwege zijn grootheid. O, zulke geleerdheid! Tjonge! Hij was een aartsbisschop, of misschien zoals een paus. Hij was een groot iemand. En hij was een—een—een machtig man. En hij wist dat hij geboren was om dit te doen, en had getraind met grote ambitie om het te doen.

¹²⁷ Net als vandaag. Ik zeg niet dat mensen die in deze scholen getraind worden, ik zeg niet dat . . . Zoals ze hier in het Westen nu ze een honderdvijftig miljoen dollar kostende theologische school gaan bouwen, ziet u, van Pinksteren, een hon- . . . honderdvijftig miljoen dollar school. Volgens mij zouden dat zendelingen in het veld moeten zijn. Zie? Zie? Zie? Maar, wat dan ook, wat doen ze als ze daar uitkomen? Wat zijn ze? Een stelletje Ricky's. Precies ja. En dan . . . dat is hoe ze eruit komen. Het is altijd al zo geweest, de rest van hen, en dat is dezelfde lijn. Ziet u?

¹²⁸ Nu, we komen erachter dat toen Mozes in al zijn training, en vandaag met al de training, grote bisschoppen enzovoort te maken, de grote, hoge ambitie, wat doen wij? Onze ambities worden zo ongeveer als wat Mozes was. Ziet u?

¹²⁹ God, voordat Hij de man in Zijn hand kon krijgen, moest Hij hem ontdoen van zijn ambitie. Hij moest hem van al zijn training ontdoen.

¹³⁰ Hij ging ook uit, en hij bevrijdde; hij doodde één Egyptenaar. En hij, en toen hij dat deed, ontdekte hij dat hij in de fout was. Hij kon dat niet doen. Het was niet op die wijze. En God moest hem de wildernis in nemen, de woestijn in, een woestijnplaats.

¹³¹ Ziet u, het is een beetje vreemd hoe deze mannen, waarvoor God een bodschap voor hen heeft, dat Hij hen naar een woestijn neemt.

¹³² Hij nam Paulus naar de woestijn om hem te trainen, om hem te vertellen wat al deze grote visioenen waren; weg, de woestijn

in. “Ga naar een bepaalde woestijn.” En hij bleef daar totdat God volledig bekend maakte wat te doen.

¹³³ En Mozes zijn tijd: Hij nam hem de woestijn in. Hield hem daar veertig jaar lang en ontdeed hem van al zijn theologie en al zijn ambitie. O, wat een tijd; dat hij terug kon kijken en zijn mislukking kon zien. En hoe wij vanavond hetzelfde behoren te doen, wanneer wij onze—onze ambitie zien.

¹³⁴ Kijk naar de genezingscampagne, en zie of de Here een paar jaar geleden iets heeft gedaan, om het herstellen van de genezing van de zieken in gang te zetten enzovoort.

¹³⁵ Iedereen, elke organisatie, omdat het niet in hun organisatie kwam, moesten zij een genezer voor hen zoeken. En wat hebben we gedaan? Laten we er even een ogenblik naar kijken. Wij hebben hetzelfde gedaan als Mozes deed. Wij zijn uitgegaan en hebben zo hard geprobeerd een of ander wonder te fabriceren. “Ik rook een ziekte. Ik—ik—ik heb bloed in mijn hand,” en een wonder fabriceren. Ziet u? En wat hebben we gekregen? Sommige van de mannen onder zulke grote spanningen die ingestort zijn en ware dronkaards zijn geworden, neurotisch, en hebben hun verstand en zijn helemaal teruggeschakeld van de orde, van de pinkster-doelstelling, weer terug naar het maken van organisaties en zo. Ziet u?

¹³⁶ Wat hebben we gedaan? Zo ongeveer één Egyptenaar doodgeslagen. Dat is juist. En we hebben geprobeerd. We hebben gezwoegd. We hebben betaald. We hebben gewerkt, zijn de hele nacht in gebedssamenkomsten doorgegaan tot we geen stem meer hadden. En—en proberen iets te fabriceren en iets op te vijzelen en al dat soort dingen en ontdekken dat het een totale mislukking is. We hebben een terugkeer naar de woestijn nodig. Jazeker. Ja meneer. Geknoei en worstelingen. Waarom niet gewoon opgeven? Dat is wat u behoort te doen, ziet u, terug te gaan en het opgeven. Wel, wij hebben hetzelfde gedaan wat zij deden, hetzelfde wat Mozes deed. Het levert niets op. Na veertig jaar ontdekte hij dat hij een gevangene was voor het Woord van God. Wat proberen we te doen?

¹³⁷ Als de grote Zegening uitkwam en de manifestatie van al deze grote dingen waarover God ons heeft verteld: van hoe we opnieuw geboren moeten worden; en hoe we de Heilige Geest moeten ontvangen; de doop in de Naam van Jezus Christus; en al deze dingen hier.

¹³⁸ Ziet u: mensen, in plaats van bij dat Woord te blijven en ervoor ingespannen te zijn, wat doen ze? Ze begonnen met hun eigen denominatie-theorie, die reeds gefaald had, en proberen iets te fabriceren om op de waarheid te lijken.

¹³⁹ Ik kan daar beter afbreken. Ziet u? Ik ben er zeker van dat u wijs genoeg bent om te weten wat ik bedoel. Ziet u? Maar, nou, kijk wat het gedaan heeft. Denk er eens aan.

140 Wat hebben we vanavond dan een—een—een land vol georganiseerde mensen die de Schriften van God ontkennen; die zouden zeggen dat het—het—het Leven van de Heilige Geest, dat het een—een “mentale telepathie” was; die zulke zouden weigeren om in hun kerk te komen; en ze zouden u niet toestaan om één woord te noemen over slangenzaad, eeuwige zekerheid, en de dingen die de Heilige Geest heeft geopenbaard en bewezen het Woord te zijn. Ik maakte uitdaging na uitdaging om te komen en mij te bewijzen dat het fout is.

141 Wat hebben ze gekregen? Hetzelfde wat Luther had, de rest van hen, ziet u; sloegen een Egyptenaar dood. Wat moest . . . Wat was het? Misschien liet hij één man te beginnen . . . te stoppen met stelen, of misschien getrouw aan zijn vrouw te blijven. Maar wat maakte u hem daaruit? Een kerklid. “Kom en sluit u aan bij onze groep.” Ziet u?

142 Die stinkende dode man was het enige waar hij met zijn vingers naar kon wijzen, van zijn succes van veertig jaar te trainen; een stinkende Egyptenaar, die daar verrot en dood lag.

143 Zo is het ongeveer vanavond. Het enige waar wij naar kunnen wijzen, betreffende deze opwekking die overgestoken is (zogenaamd), is een stinkend stelletje kerkleden dat niet meer van God weet dan een Hottentot zou weten over een Egyptische nacht. Juist. Dat als men hen zou vertellen over het Woord van God, ze zeggen: “Dat geloof ik niet.” Zeggen: “Het maakt mij niet uit wat u zegt; ik geloof het niet.” Zie? Zie? Dat is iets vreselijks om naar terug te moeten wijzen, voor alle spanningen en worstelingen en alles wat we hebben.

144 Misschien zouden we naar een grote school kunnen wijzen, maar die is dood. Zouden we naar een organisatie kunnen wijzen, maar die is dood. Het stinkt. Het is net als het eerste waar we ons uit terugtrokken. “Zoals een varken die naar zijn modderpoel gaat en een hond naar zijn braaksel,” wanneer wij terugkeren. Eén dode Egyptenaar.

145 Ongetwijfeld dat er iemand zei: “Mozes, nu, heb je geen gevoel meer voor de mensen? Je werd geroepen om dit te doen.” Iemand die Mozes kende en wist dat hij daarvoor geroepen was. “En . . . Ben je het gevoel voor de mensen kwijt?”

“Nee meneer.”

146 “Wel, waarom ben je niet daar om *dit* te doen? En waarom ben je niet hier om *dit* te proberen? En waarom ga je niet mee met de rest van hen?”

147 Mozes was daar om afgestroopt te worden, tot hij een ervaring had bij de brandende braamstruik die het Woord betuigde. “Ik BEN de God van Abraham, Izaäk, en Jakob. En Ik herinner Mij Mijn belofte. En Ik ben neergekomen om hen te bevrijden. Ik zend u om het te doen.” Dat was het.

148 Hij zag het Woord, niet de ambitie van de mensen of de verlangens van de mensen. Wat werd hij vervolgens? Hij wilde de Egyptenaren niet meer onder ogen zien. Hij wilde niet meer met deze zaak in aanraking komen. Maar hij werd een gevangene. Amen. Veertig jaar van weggelopen, ontdaan te worden, maar toen werd hij een gevangene, bij de brandende braamstruik, de machtige Mozes, met al zijn intellect. De Bijbel zegt dat Mozes een machtig man was in woord en in daad, daar in Egypte.

149 Maar let op wat de machtige theoloog deed in de tegenwoordigheid van de brandende braamstruik. Hij gaf alleen zijn onvermogen toe. Toen hij het echte doel van God zag, gaf hij toe dat hij niet in staat was om het te doen. Al was hij getraind in al de theologie die ze hem konden geven, getraind in hun beste school. Maar dan nog, wat kon hij doen toen hij . . . die Vuurkolom die daar in de struik hing? Zei: "Ik kan niet eens spreken. Ahem. Here, wie ben ik dat ik zou gaan?" Zie?

150 "Doe je schoenen uit, Mozes. Ik wil met je spreken. Kneed je uit, zelfs je schoenen. En je—je weer plat op de grond ligt. Ik wil met je spreken."

151 Kon zelfs niet spreken. Eindelijk, een uitverkoren gevangene, een uitverkoren profeet, net zoals Paulus uitverkoren was. Mozes werd uitverkoren als bevrijder. En dan, eindelijk, had God Zijn uitverkorene onderdaan een gevangene voor Hem. O halleluja! Hij kon alleen bewegen als het Woord van God hem bewoog. "Wie zal ik zeggen dat mij zond?"

"IK BEN."

"Hoe zal ik doen?"

"Ik zal met u zijn."

152 "Ja Here, precies zoals U zegt. Hier ben ik." O tjonge! Dat . . . hij is een gevangene.

153 Hij gaat tegen zijn beter denken in. Nu, hij was getraind om een leger te commanderen. "Zwaarden omhoog! Rechtsomkeert." Getraind om te gaan: "Strijdwagens allemaal in orde! Speren voorwaarts! Aanvallen!" Zo zou hij het over gaan nemen. Dat was zijn training.

Maar hij zei: "Wat ga ik gebruiken?"

Zei: "Wat heb je in je hand?"

154 "Een stok." God doet dingen soms zo belachelijk volgens het menselijk verstand. Ziet u? Had een stok in zijn hand. Bakkebaarden die neerhingen. Tachtig jaar oud. Zijn vrouw op een muilezel; een kind dat op haar heup zat. Kleine, oude slappe armen die neerhingen; een stok. Alleen zijn hoofd was rechtop, want hij had ZO SPREEKT DE HERE. Waarom? Hij was eindelijk verankerd.

155 Hij was een gevangene. “Ik beweeg alleen als het Woord mij beweegt. Ik spreek alleen waar het Woord spreekt.”

“Waar ga je naartoe?”

156 “Ik heb één opdracht: om voor Farao te staan en hem te tonen door deze stok dat God mij gezonden heeft.” Amen.

“Wat ga je daarna doen?”

“Hij zal voor het volgende zorgen nadat ik dit gedaan heb.”

157 Daar hebt u het. U hoeft maar één ding te doen, de eerste stap vanavond: u over te geven, een gevangene worden. Denk niet aan uzelf, of iets anders. Word een gevangene.

158 Mozes werd een gevangene, gaf toe dat hij niet eens kon spreken. Uiteindelijk, toen God hem in Zijn hand kreeg, waar hij alleen maar kon bewegen waar God hem bewoog. Waar . . . Hij vertelde hem het Woord. Hij wist dat het het Woord was; toen onderwierp hij zichzelf aan het Woord. En de Heilige Geest daar, God, spande Mozes in tot de wil van God.

159 Dat is hetzelfde wat Hij met Paulus deed. Klopt dat? Hij spande Paulus in; kleine, gebogen neus, sarcastische Jood, o, met PhD en LL.D titels overall over hem heen geschreven. Maar Hij zei: “Ik ga hem laten zien wat hij zal gaan lijden omwille van het Woord.” Zie? En hij . . .

160 En dus, Paulus die daar zat en het Woord zag, en zag dat dat Jezus was, toen hief hij zijn handen omhoog en werd ingespannen voor Hem. De liefde van God spande hem in voor het Woord. “Hij gaat Mijn Naam dragen voor de heidenen.” Daar ging hij.

161 “Mozes, IK BEN de God van uw vaderen. Ik BEN de God van Abraham, Izaäk en van Jakob. Ik herinner Mij dat Ik hen beloofde, en de tijd van de belofte is nabij. En Ik zie de verdrukkingen van Mijn volk. Ik herinner Mij Mijn belofte. En Ik ben neergekomen om jou in te spannen. U weet wat het Woord zegt. Nu, Ik heb jou ingespannen om daarheen te gaan, gordde je aan met kracht, om daarheen te gaan en Mijn volk te bevrijden. En neem die stok in je hand, als een getuige, omdat je er een wonder mee zag gebeuren.” Net zoals David met de slinger. Zie?

162 Gordde zich aan, en hij ging erheen. Eindelijk had God een man die aan Hem onderworpen was, tot Hem ingespannen was, en niet kon bewegen totdat het Woord van God hem bewoog. Als mensen dat maar vandaag zouden doen! Toen was hij Zijn gevangene, een gevangene van de liefde, onder het juk in de band van liefde met—met God, zoals Paulus onder het juk was in de band van liefde tot God.

163 Net zoals Paulus: beiden van hen getraind op dezelfde wijze. Mozes trainde, weet u, om de kinderen van Israël te bevrijden, door militaire macht. Paulus trainde om hen uit de handen van de Romeinen te nemen, en hen te bevrijden, door z'n grote kerkelijke

macht in de wereld van die dag. Grote trainingsscholen, kwamen op onder Gamaliël.

¹⁶⁴ En beiden van hen gingen naar de woestijn, aha; kwamen terug als andere mannen. Beiden van hen zagen de Vuurkolom. En beiden van hen waren profeten. Is dat juist? Beiden van hen profeten. En tot hen beiden werd gesproken door de Vuurkolom, dat is precies juist, komend voor een bevrijder. Daar waren ze; gingen naar een woestijn. Verlieten hun huizen en gingen naar de woestijn om erachter te komen; verlieten hun volk en alles om de wil van God te vinden. Ziet u?

¹⁶⁵ Ze waren getraind op één manier; God veranderde ze naar een andere. En ze moesten een volledige gevangene worden, om niet te handelen op de wijze die zij wilden handelen, maar te handelen op de wijze zoals God wilde dat ze handelden. Hij is Dezelfde gisteren, vandaag en voor eeuwig.

¹⁶⁶ Hebben we nog een minuut of tien voor deze?

¹⁶⁷ Ik zal heel vlug naar een ander persoon gaan. Ik zie er nu één voor mij. Zijn naam is Jozef. Hij was een uitverkoren zoon. Hij was een volmaakt type van Jezus Christus. Hij was geboren als profeet. Hij was ook een profeet. Zie? En nu, hij kon visioenen zien. En toen hij nog een kleine jongen was, zag hij een visioen van zichzelf op een troon gezeten en zijn broers die voor hem bogen. Zie? Maar let op. Hij werd . . . Hij voelde alsof hij een grote man was. Ziet u? En zij allen . . .

¹⁶⁸ Maar wat moest God doen? Hij deed hetzelfde wat Hij met de rest van hen deed. Want Mozes was een bevrijder; Paulus was een bevrijder; en nu was Jozef een bevrijder. Hij redde zijn volk van de hongersnood.

¹⁶⁹ Wat moest God met hem doen? Hem in de gevangenis zetten, hem regelrecht in de gevangenis zetten. Ja meneer. Herinnert u zich dat hij door zijn broers werd verkocht aan een Egyptenaar. En zij verkochten hem aan Potifar. En Potifar gaf hem een klein beetje vrijheid, en, meteen werd dat van hem afgenomen. En daar zat hij in de gevangenis te huilen en te huilen. God moest alles afnemen.

¹⁷⁰ Nu, merk op. Maar heel de tijd, geloof ik, kon hij, in die gevangenis, zich herinneren dat het visioen zei dat hij op een troon zou gaan zitten en dat zijn broers voor hem zouden buigen, omdat hij wist dat zijn gave van God kwam. En hij wist dat het moest komen te geschieden.

¹⁷¹ Als wij dat maar in onze gedachten konden houden, en overeenkomstig het Woord van God, dat in deze laatste dagen Hij een Gemeente zal hebben, Hij een volk zal hebben. En deze dingen die Hij beloofde, Hij zal ze gaan doen. Hij zei dat Hij het zou, en we leven in de tijd ervan. We zijn er. Hij probeert ons gewoon ertoe te krijgen om nu echte gevangenen te worden, ingesloten met Hem.

172 Kent u dat oude lied dat u zingt: “En dan ben ik ingesloten met God”? Ik wil ingesloten zijn met God. Nu; dat is wat me aanzette hierover te denken. Ingesloten zijn met God, niets anders, en u beweegt alleen als God zegt te bewegen. U doet alleen wat God zegt te doen, ziet u, dan bent u ingesloten met God.

173 Nu bedenk, hij dacht na. Hij werd ook een totale mislukking in zijn eigen ogen. Alles wat hij wist, alles wat hij begreep en alles, hij werd een totale mislukking. Het werkte niet. Hij werd in een situatie gezet tot waar niemand naar hem zou luisteren. Hij was een gevangene. Ziet u? Hij werd in een situatie gezet waar ongelovigen niet zouden geloven. Ziet u wat ik bedoel? Zijn bediening was zonder effect. De mensen draaiden hun hoofd weg. Zij zouden geen aandacht aan hem besteden in de gevangenis. Wat voor goeds zou zijn bediening doen? Hij kon wel tegen de tralies van de gevangenis staan en tot hen prediken; ze zouden doorlopen op straat. Ziet u? Maar hij werd een gevangene. En God hield hem gevangen, totdat het wiel rechtop gerold werd. Zei: “Hier is Mijn man.” Glorie! Totale mislukking!

174 Uiteindelijk kwam God tot hem, in zijn gevangenis. Zoals Paulus, zoals al de anderen; Hij kwam tot hem. En Hij gebruikte de gave die Hij hem had gegeven om hem daaruit te krijgen. Jazeker. Hij bracht hem uit zijn gevangenis. Wat deed Hij? Zodra Hij hem uit zijn gevangenis bracht, werd hem macht gegeven, door de koning, zijn koning, waar hij naast zat, waar hij onder stond. Hij werd uit het gevangenhuis gehaald en macht gegeven dat wat hij ook zei, moest gebeuren. Amen.

175 In zijn gevangenis herinnerde hij zich voortdurend dat hij geboren was voor een doel. Hij zou naast een koning gaan zitten. Al de anderen zouden de knie voor hem buigen. Zijn visioen vertelde het hem. Amen. Maar voor zijn visioen volledig kon worden vervuld, moest hij een gevangene worden. Amen. En toen werd hij een regeerder. En toen hij van zijn gevangenhuis kwam, en een gevangene van het Woord van God werd, dat hij alleen kon zeggen wat God hem in de mond legde te zeggen, toen bewoog God door hem heen.

176 Merk op, dat Mozes de macht had om Farao's vorsten te binden, naar zijn eigen wil. “Als u tegen deze berg zegt: ‘Wordt opgeheven.’” Ahem, ahem. Hij had de macht om Farao's vorsten te binden. Of ze nu diakenen waren of ouderlingen, of als ze nu staatsafgevaardigden waren of wat ze ook waren. Hij zei: “Ik bind u,” en zij waren gebonden. Dat was het. Hij kon het doen op zijn eigen woord, naar zijn eigen welgevallen. Amen. Glorie aan God!

O, ik heb nog net ongeveer drie minuten om me aan mijn woord te houden.

177 Nu, we komen erachter dat hij—hij een gevangene van God werd; van een gevangene van de wereld. Van. . . Paulus net zo. En Mozes net zo, van een gevangene van zijn éigen gedachten naar een gevangene van God. En toen hij eruit kwam, had hij de kracht van God. En toen hij Paulus werd. . . Toen de eigen gedachten van Mozes, hij het overgegeven had en ervan ontdaan was, werd hij een gevangene voor Christus' Woord. Kon alleen bewegen waarheen. . .

U zegt: "Christus?"

178 "Hij achtte de smaad van Christus grotere schatten dan die van Egypte." Dus hij was een gevangene voor Christus net zoals Paulus dat was.

179 Bedenk, alle drie van hen waren profeten. Ziet u? En ze moesten ontdaan worden van hun eigen denken teneinde een gevangene te worden van de wil en de wegen van God.

180 Dan bedenken wij, nu, dat hij de macht had om te binden, op zijn eigen woord. Hij macht had om te ontbinden, op zijn eigen woord. Hij kon zeggen: "Ik laat u vrij, in de naam van mijn koning." Amen. Farao maakte Jozef zijn zoon.

181 Christus maakt Zijn gevangenen van liefde, Zijn zonen. En Hij geeft hen macht, hetzelfde wat Hij had. Johannes 14:12: "Hij die in Mij gelooft," zie, "de werken die Ik doe, zal hij ook doen. Zelfs meer dan dit zal hij doen." Nu, de gevangene van de liefde van Christus wordt gemachtigd door zijn Koning, Die Christus is. Amen. "En voorwaar Ik zeg u, als u tot deze berg zegt: 'Wordt verplaatst,' en niet twijfelt in uw hart maar gelooft dat wat u gezegd hebt zal geschieden, zult u hebben van u hebt gezegd. Als gij in Mij blijft en Mijn Woord in u; als u tot Mij ingespannen bent," omdat Hij en Zijn Woord hetzelfde is. "In den beginne was het Woord en het Woord was bij God. Het Woord werd vlees gemaakt en woonde onder ons. Dezelfde gisteren, vandaag en voor eeuwig! Als gij in Mij blijft," niet *hier* en *daar*, "in Mij blijft en Mijn Woord in u; vraag wat u wilt of zég wat u wilt, het zal voor u gedaan worden." Hij had macht.

182 Merk op, voordat hij eruit kwam, moest hij eruit genomen worden en geschooren worden. Een paar dingen moesten worden afgeschoren voordat hij zijn koning kon ontmoeten. Ziet u?

183 O, God neemt soms Zijn volk eruit op die wijze, en scheert een paar van hun eigen willen eraf, laat hen zien dat ze gewoon niet kunnen doen wat ze wilden doen. U weet wat ik bedoel. Ze zijn niet—ze zijn niet in de vrijheid om te doen wat ze willen doen. Voordat ze in volle macht kunnen komen en een liefdesslaaf van Christus kunnen zijn, moeten ze worden afgeschoren en dán worden voorgesteld. Soms neemt Hij ze naar de woestijn om dat te doen, om ze af te scheren. En dán ze eruit brengen, de gezalfde, om het doel te vervullen waartoe Hij hen heeft verordeneerd. Ziet u wat ik bedoel?

Broeders, we zijn in de eindtijd.

184 Bedenk wat Hij in alle andere tijden heeft gedaan. Hij heeft altijd een man moeten nemen en hem een gevangene voor Hem moeten maken, zichzelf te verzaken. Hij moest alles verzaken wat hij wist, al zijn trainingen vergeten en alles om de wil van God te kennen, en om God te volgen.

185 Hij kan niet tegelijkertijd iets volgen wat de mens moet doen, en God. Het is te tegenstrijdig met elkaar. U kunt niet tegelijkertijd naar het oosten en het westen gaan. U kunt niet tegelijkertijd naar rechts en links gaan. U kunt niet tegelijkertijd goed en fout doen. U kunt niet tegelijkertijd de mens en God volgen. Nee meneer. U volgt of God of u volgt de mens.

186 Nu, dan, als u God volgt en uzelf aan God hebt onderworpen, dan wordt u een gevangene voor die God, voor dat Woord, voor die wil. Ongeacht wat iets anders zegt, u wordt er een—een gevangene van.

187 Luister. We zijn in de eindtijd. En ik wil dit met eerbied en respect zeggen, terwijl de laatste paar minuten verstrijken. Kijk. Wat God, naar mijn mening, zal doen, en moet doen, en gaat doen, in deze laatste dag, is een werktuig vinden voor de oogst. Hij moet een werktuig vinden om de vloer te dorsen. Elke boer, als hij naar zijn oogst gaat, moet hij een werktuig hebben om het ermee te doen; zeker, hij moet een scherpe sikkel of iets hebben, een of ander instrument, om het graan eruit te dorsen. En de oogst is rijp.

188 God, neem ons in Uw hand. Maak ons dienstknechten van Uw liefde. Gebruik ons als werktuigen, om het besef te brengen aan deze zondige, vervloekte aarde waarin wij vandaag leven dat Jezus Christus Dezelfde is gisteren, vandaag en voor eeuwig.

189 Wat mijzelf betreft, God, laat mij een gevangene zijn. Als al mijn broeders mij afwijzen, als al mijn vrienden mij afwijzen, wil ik een gevangene zijn, van Jezus Christus en Zijn Woord, zodat ik ingespannen mag zijn aan Zijn Woord door de Heilige Geest, om te zien dat de Heilige Geest maakt dat het Woord van God wordt bevestigd door dezelfde dingen waarvan Hij zei dat ze zouden worden gedaan. Ik wil een gevangene zijn van Jezus Christus.

Laten we bidden.

190 Ik vraag mij af vanavond, met onze hoofden gebogen, of die ambitie die wij hebben om iets anders te zijn, of misschien van iets waarvan wij misschien denken . . . misschien iets zelfzuchtigs; ik vraag mij af of we dat niet gewoon even opzij konden leggen.

191 Ik vraag mij af of er een kleine jonge hier vanavond rond zou kijken en zeggen: "Ik zal, als ik groot word, zal ik *dat-en-dat* gaan zijn." Ik vraag mij af of je de wil van God in je leven zou kunnen voelen bewegen en zeggen: "Nee, nee. Aha, aha. Mijn ambities

zijn nu weg. De laatste paar dagen heeft de Heilige Geest tot mij gesproken. Ik—ik—ik—ik wil mezelf overgeven aan God, om een dorsinstrument te zijn van deze laatste dag.”

¹⁹² Een jong meisje dat misschien ambities heeft van een fijne dameskarakter, of—of misschien een knappe kleine dame te zijn, of misschien ooit Hollywood je carrière te maken; ik—ik vraag me af of je nu niet je ambitie wil overgeven in de tegenwoordigheid van God en Zijn Woord, de roep van God in je eigen leven te horen. God weet wie je bent.

¹⁹³ Ik vraag mij af of er een prediker in de buurt zou zijn, of een dienstknecht, een werker ergens in de kerk. Ik kom hier maar af en toe binnen. Ik—ik ken geen derde van de mensen die hier vanavond zitten, maar ik . . . dit kleine handjevol dat hier is, maar ik vraag me af of er zo iemand zou zijn, dat u bereid zou zijn om te zeggen: “Het maakt mij niet uit wat wie ook zegt. Ik ben Gods slaaf nu. Ik—ik—ik ga Zijn Woord prediken, hoe dan ook. Het maakt mij niet uit wat mijn—als mijn organisatie mij eruit gooit; ik zal nog steeds bij dat Woord blijven. Ik—ik zal het doen. Mijn wil is Gods wil. Gods wil is mijn wil. Ik zal een gevangene zijn voor Jezus Christus. Door Zijn genade en hulp zal ik het doen.”

¹⁹⁴ Denk er eens over na, terwijl wij onze hoofden gebogen hebben. Hoevelen hebben die ambitie vanavond? Zou u uw hand willen opsteken. Dat is de mijne ook. Ik geef alles over. Met onze hoofden gebogen nu, langzaam nu, terwijl u het nu overdenkt, terwijl u bidt.

Ik geef alles over,
Ik geef alles over,
Alles aan U, mijn gezegende Redder,
Ik geef alles over.

Ik geef . . .

¹⁹⁵ Meent u het echt? “Ik wil een gevangene zijn.”

Ik . . .

“Neem mij, Here. Neem mij vanavond naar het huis van de Pottenbakker. Verbreek mij helemaal en kneed mij opnieuw . . . ? . . .”

. . . aan U, mijn gezegende Redder,
Ik geef alles over.

¹⁹⁶ Hemelse Vader, terwijl het lied verder speelt, achtte ik dat het op dit moment meest nuttig zou zijn dat ik—ik het lied zou onderbreken en even een ogenblik tot U zou spreken. Terwijl de mensen denken: “Ik geef alles over,” Vader, mogen wij dit doen met . . . alsof dit onze laatste gelegenheid is om het te doen. Laten we komen met oprechtheid, tot de tafel van de Here komen, als het ware, met gewassen gewaad, gewassen ziel, gewassen wil, gewassen ambitie, om onszelf over te geven.

197 En laat God Zijn Woord nemen, ons in hetzelfde span ermee zetten—Gods Woord. En moge de Heilige Geest ons nu nemen, terwijl wij het juk rondom onze harten horen klikken: “Van vanavond af aan neem ik U op Uw Woord. Nu, denk niet uw eigen gedachten. Denk Mijn gedachten. Denk Mijn wil. Ik zal u leiden.” God, sta het toe dat het een ervaring zal zijn voor ieder van ons.

198 Deze jonge mensen die hier zitten, man en vrouw en sommigen die man en vrouw komen te worden. Er zijn oudere mannen hier die predikers zijn, de weg langs zijn geweest. En, Here, hier is broeder Neville, en ik, komen heel hoog op de ladder. Onze dagen worden nu geteld. Onze stappen worden voorzichtiger gezet dan hoe we ze vroeger gezet hebben. Wij letten op waar wij stappen. Wij zijn niet zo zeker van onze stappen, lichamelijk gesproken, als wij het eens waren. Maar Here, terwijl we zien dat het sterfelijke leven wegebt, en niemands voetstappen zijn zeker tenzij U onze hand houdt.

199 Nu God, neem ons, wilt U? Neem onze harten en onze wil in Uw eigen hand en laat ons vanavond gevangenen worden, voor het Woord, voor Christus. Mogen wij hier godvruchtige levens leven. Mogen deze vrouwen, deze jonge vrouwen, deze jonge mannen, jongens en meisjes, hun leven overgeven, Here. En moge hun streven de streven worden om Jezus Christus te dienen, en laat, een gevangene worden van Zijn goddelijke genade en wil. Sta het toe, Here.

200 Het is alles wat ik weet te doen, Here. Deze kleine opgebroken woorden; en ik—ik vertrouw dat U ze op de juiste wijze samen zult stellen. Omdat het hierbinnen heet is, en mensen willen luisteren, maar het is heel warm. En velen moeten naar huis en vroeg naar hun werk gaan. Maar mogen die zaden gewoon in hun hart liggen: “een gevangene.”

201 Naar huis gaan en tegen de vrouw zeggen, als ze . . . voor ze zich klaarmaken om neer te knielen en te bidden vanmiddag, of vanavond, naast het bed, naar elkaar kijken en zeggen: “Schat, wat denk je daarvan, vanavond? Zijn wij werkelijk gevangenen geworden van Christus en Zijn wil of—of werken wij door onze eigen wil?”

202 Mogen jonge mannen en jonge vrouwen, overal, in het bijzonder degenen die vanavond de boodschap hebben gehoord, zichzelf diezelfde vraag stellen: “Ben ik bereid een gevangene te worden, en mijn eigen leven te verzaken?”

203 “Hij die zijn leven behoudt, zal het verliezen; maar hij die zijn leven zal verliezen om Mijntwil, zal het vinden.” Vader, wij weten dat dat is: een gevangene van U te worden, onze eigen ambities en onze eigen verlangens te verliezen om de Uwen te vinden, dan hebben we Eeuwig Leven. Sta het toe, Here.

²⁰⁴ Het enige wat ik weet is het nu in Uw handen op te dragen. En moge het vruchtbaar worden en grote—grote werktuigen voortbrengen voor de oogst van de laatste dag, mannen en vrouwen, jongens en meisjes, overgegeven aan de volledige wil van God en die gevangenen worden van Jezus Christus, voor Zijn liefde, geketend met banden van goddelijke liefde tot Christus. We vragen het in Zijn Naam.

Ik geef alles over,

Laten we opstaan.

Ik geef alles over,

Alles aan U, mijn . . . ? . . .

²⁰⁵ Laten we dat eens opnieuw zeggen met onze ogen gesloten en onze handen omhoog.

Ik geef alles over,

Ik geef alles over,

Alles aan U, mijn gezegende Redder,

Ik geef alles over.

²⁰⁶ Nu, als wij onze hoofden willen buigen, en voordat het slotlied wordt gezongen, van *Neem de Naam van Jezus met u mede*, ga ik vragen dat—dat deze broeder hier . . . Ik ben zijn naam vergeten. De zuster die getuigde over het visioen van duisternis die eroverheen kwam, die genezen werd. En onthoud: toen een blik terug werd geworpen, was de sluier verdwenen. Haar geloof deed dat. U wilt ons wel in gebed laten gaan, broeder? En Gods zegeningen over ons vragen.

EEN GEVANGENE DUT63-0717
(A Prisoner)

Deze Boodschap door Broeder William Marrion Branham werd oorspronkelijk in het Engels gebracht op woensdagavond 17 juli 1963 in de Branham Tabernacle in Jeffersonville, Indiana, de Verenigde Staten, en werd van een magnetische bandopname genomen en onverkort in het Engels gedrukt. Deze Nederlandse vertaling is gedrukt en verspreid door Voice Of God Recordings.

DUTCH

©2022 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org